

NOSALTRES SOLS!

PUBLICACIÓ ADHERIDA A LA UNIÓ CATALANISTA

15 cts.

OFICINES: CANUDA, 14, pral.

Any I — Núm. 17 — BARCELONA, dissabte, 25 de juliol de 1931

Preu: 15 cts. — Tallers, Om, 8 - Tel. 19754

EDITORIAL

El sentit i el sentiment de la Nacionalitat Catalana

La sinceritat no proporciona afectes. Sobretot, en política. Aquest subtil però perceptible menyspreu amb què ha estat i és tractada la Unió Catalanista pels diversos sectors polítics catalans és degut a la sinceritat del seu verb. Aquella crítica aguda i incisiva del doctor Martí i Julià fou, durant molts anys, la veu advertidora de tots els mancaments a la Pàtria que es realitzaven per part dels partits més tocats de politicisme que de ver amor a Catalunya. Era el representant autoritzat del romanticisme titllat d'inútil. Era la nosa, el pes mort, segons per qui; però, en realitat, era la desinflació contínua de les accions materialistes de la política ribetejada de catalana. I això resulta imperdonable.

La sinceritat és encara la nostra norma, i l'esperitualitat martíjulià, que féu escola, és, per nosaltres, el densímetre patriòtic amb el qual comprovem sempre la gruixa del sentiment nacional que hi ha al dintre de qualsevol triomf o de qualsevol actuació política. Estem acostumats a no enganyar-nos amb fets espectaculars. Ordenem els nostres pensaments per mitjà d'un sentit filosòfic nacionalista català i, de passada, pel coneixement exacte de com s'han produït els moviments reviscoladors de pàtries tant o més caigudes que la nostra en diversos indrets del món.

No ens podem enganyar, en jutjar certes actuacions curvilínies. I no tenim el coratge de saber mentir. Per tant, estem obligats a sinceritat perpètua per damunt de tot i malgrat de tot.

Es per això que, davant la situació actual de Catalunya, no podem llançar un crit de joia, que mai no l'hem llançat. El nostre radicalisme, en el que concerneix al plet de Catalunya, no ens hi fa propensos; car, llevat de poques i circumstancials llençades nacionalistes catalanes, sempre hem vist com les actuacions dels partits nostrats s'esdevenien tant més "aprovincianades" com més s'apropava el moment de plantejar la nostra qüestió davant l'Estat detentor de les nostres llibertats com a poble i com a nació. Resultant de tots aquests fets, com tantes vegades havia fet remarcar el doctor Martí i Julià, una desorientació i confusió populars, de ço que

(Segueix a la pàgina 2)

Nosaltres sols!, agrupació, davant l'Estatut

Poble de Catalunya: Dintre pocs dies seràs cridat al referèndum per tal que donis la teva aprovació a l'Estatut que la Generalitat acaba d'enllestir.

Aquest Estatut, en el qual són escrites les lleis directives de la nostra llibertat mutilada, serà presentat a les Corts Constituents d'Espanya; i, allí, aquest Estatut que hauràs fet teu el dia 2 d'agost, podrà ésser discutit, retallat i refusat per homes d'altres terres, perquè en les seves mans encara està el teu futur i la teva sort.

És per tot això que nosaltres, patriotes catalans, diem que acceptem com a fet democràtic l'Estatut que el poble de Catalunya vulgui dar-se ell mateix, sense renunciar, però, ni un sol moment, els nostres ideals d'independència.

I fem saber al poble de Catalunya que, amb l'Estatut i sense l'Estatut, nosaltres, els nacionalistes radicals catalans, seguirem treballant més decidits que mai, fins assolir la llibertat plena de la nostra Pàtria.

N. de la D. — L'agrupació nacionalista radical "Nosaltres sols!" ha tramès a la nostra Redacció la nota precedent, que publiquem tot seguit.

DOCUMENTAL

L'Estatut

En la història dels pobles i de llurs agrupaments naturals, les Nacions, els fets es repeteixen a través dels segles, més o menys sovint; i malgrat que exteriorment puguin semblar distints i completament deslligats els uns dels altres, l'anàlisi acurat hi descobreix sovint lligams innegables, que en el fons els fan semblants, puix que obeeixen a les mateixes causes i porten aparellades conseqüències.

De tant en tant—a voltes aquests períodes són de segles—, arriba una hora que sembla decisiva per la història de les nacions. Llur destí depèn de com se sap copsar el pensament del poble, plasmar son desig, i executar-lo segons les necessitats nacionals. De la seva realització, ajustada o no a la veritat i a la justícia, en dependrà l'exaltació o l'anorreament de la nació per temps indefinit; car en la Història dels pobles l'experiència de les errades col·lectives dura segles; i calen infinites dolors i treballs intensius per redreçar les errades anteriors.

Catalunya, en 1410, per mort del rei Martí sense successió directa, es trobava en el cas de decidir lliurement de sos destins.

La dinastia del Casal de Barcelona, genuïnament catalana, formada per prínceps sobirans fills de la nostra terra, compenetrats amb l'esperit del poble, d'aquell poble català qui en l'Edat mitjana, quan les altres nacions, aquelles que avui van al cap de la civilització moderna, eren regides pel poder absolut i arbitrari del feudalisme, en la nostra terra era governat per un règim de llibertat i de dignificació; on les corporacions populars gaudien de tal llibertat i dignitat, que fou qualificada molt encertadament de República hereditària, més que no pas monarquia; la qual, durant cinc segles, regí sense interrupció els destins de la nostra pàtria, d'ençà de la reconquesta fins al cim del seu major esplendor.

El nostre poble, doncs, es veié en el cas d'elegir lliurement la persona qui havia d'ocupar la més alta magistratura de la nació.

Catalunya, de cultura superior a la dels altres pobles confederats, no obstant d'estar convençuda de la justícia de la causa del comte d'Urgell, volgué, però, resoldre la qüestió per la via legal, sotmetent-la a la lliure decisió de la voluntat popular. Proposà de constituir una Assemblea magna, formada pels Parlaments de les terres confederades, on eren representats tots els "Bragos" o estaments socials d'aquella època; i per sufragi universal de tots els diputats, elegir la persona qui havia d'ésser el príncep governant. Exemple únic en l'època medieval, qui recordava els procediments de la cultura de l'antiga Grècia.

Cometé, però, el greu error de no mantenir fermament aquests principis democràtics i de supremacia nacional catalana; i de concessió en concessió, que podríem qualificar de renunciament de principis i de claudicació de caràcter, davallà fins a permetre que la resolució de tan transcendental qüestió fos duta a un Parlament fora de la terra, el qual delegaria en poquíssimes persones nomenades sota la coacció de totes les intrigues i l'amenaça estrangera de la força de les armes.

Sota aquestes condicions i prescindint en absolut del poble, qui n'era contrari, foren nomenades nou persones, tres per cada un dels Parlaments aragones, valencià i català—puix que en foren exclosos, contra tota justícia, els representants de Mallorca i els de Sicília i Sardenya—, les quals nou persones, amb poders amplíssims, havien d'examinar la causa de cada un dels set pretendents qui es presentaren, i resoldre en justícia.

Efectivament, després de l'estudi del dret de cada un dels candidats, tasca que absorbí alguns dies de treball, fou donada, per majoria de vuit vots, amb un sol en contra, formulat per l'honorable jurista català Micer Guillem de Vallseca, la sentència que amb raó la Història ha nomenada la "Iniquitat de Casp".

Dita sentència afirmava que el dret de successió a la corona de la Confederació corresponia per justícia al príncep estranger Ferran d'Antequera, el candidat del papa cismàtic Pere de Luna, aragones de naixença, Benet XIII en la cronologia apostòlica, i condemnat en diversos Concilis, i de Fra Vicens Ferrer, de València. La seva candidatura fou sostinguda, a més, per un exercit castellà introduït a Aragó i València, de comú acord amb llurs respectives autoritats, qui s'anava acostant a la frontera de Catalunya per a fer prevaler per la força de les armes, si el cas s'esdevenia que fos rebutjada pel Parlament català.

Catalunya, qui no havia tingut prou coratge per afrontar la situació durant tot el temps de constitució dels Parlaments, no sabé separar-se dels altres pobles poc lleials, i sostenir la justícia, si així convenia, per la mateixa força amb què sos enemics l'amenaçaven; per manca de caràcter en sos dirigents, consentiren la major de les injustícies i caigueren en la vilesa de la traïdoria. El poble, però, sempre fou contrari a tota persona que no fos el comte d'Urgell el proclamat de major dret per justícia. De com en romangué meravellat i de primer cop atut del nomenament del príncep castellà, i de com se'n planyia després, quan ja no era temps de rectificar la injustícia, n'és bon testimoni el text de la famosa "Scriptura privada".

De tal decisió en nasqueren tota la sèrie de dissorts per a Catalunya, les quals culminaren en el decret de Nova Planta, donat per aquell botxí que es nomenà Felip V.

Avui Catalunya es troba en situació consemblant, malgrat que no ho sembli. Si ve és veritat que avui no cerquem qui ha de substituir a la corona, puix que precisament l'hem abolida per haver estat l'enemic principal de Catalunya en la Península; àdhuc si la dinastia del Casal de Barcelona, extingida de moltes centúries, existís encara, ara tampoc no la voldríem, car els temps han canviat completament la idea de la sobirania, avui concebible solament en la lliure determinació del poble.

Catalunya, com en 1410, es troba, doncs, en el cas de decidir lliurement de les seves destinacions com nació. El cop d'audàcia i de patriotisme donat per l'honorable patrici En Francesc Macià en proclamar la República Catalana el dia 14 d'abril darrer, feia augurar una nova era de llibertat per

(Segueix a la pàgina 2)

JULI JENER

—Mare meva, no et desconsolis, que els punys poderosos dels meus germans són a punt per defensar-te dels enemics!...

en resulta que tothom és i no és, i que tothom sent i no sent el crit de la terra, tot prodigant-se la diversitat de sentits o d'interpretacions que es donen sovint a mots definidors que arreu del món tenen un significat precís, exacte.

A ben pocs indrets de Catalunya hem trobat, en recórrer-la ara no fa gaire, nuclis ben orientats respecte de Catalunya. Ras i seguit: hem trobat caciquismes que han substituït d'altres caciquismes anteriors. La flama viva de l'ideal, en no gaires llocs l'hem trobada encesa. La consciència de la idealitat, en molts menys encara. Una dissipable pruija d'esquerrisme imprecís, de vegades incongruent, molt sovint descatalanitzador, és el que ha surtat i sura gairebé arreu de la nostra terra.

Quina demostració més palpable d'aquest estat d'inconsciència no significa aquella fanfarrona parada fantasmagòrica del canvi de banderes? Quants esquerristes s'hi van embadalir? Quants catalanistes s'hi varen embadocar? Podem assegurar que n'hi havia més que a votar En Pompeu Fabra; i àdhuc a saber qui és En Pompeu Fabra, puix en les passades eleccions hom ha pogut comprovar la trista realitat: de cada deu catalans, set ignoraven l'obra i la personalitat del reestructurador de l'idioma català.

En aquestes condicions de l'espiritualitat catalana, potser sí que l'Estatut de Núria pugui significar una obra d'alliberament. Però significar-ho només. No ésser-ho.

Amb aquest implantat, la sobirania unificadora de l'Estat detentor continuarà única i indivisible. Es mantindrà la concepció "felipista" i es crearà un seguit de litigis inacabables. La sobirania dual dels Austries no la pot demanar Catalunya ni la consentiria la República espanyola.

El pitjor esclau és l'esclau d'esperit, de cor endins, d'ànima; d'aquesta ànima catalana que els nostres polítics—emboscats dins les comissions parlamentàries espanyoles—no han sabut ni potser volgut renacionalitzar. I, encara, perquè els en fa retret la Unió Catalanista, la tenen en desafecte. La Pàtria ha d'ésser alliberada!

Aquesta afirmació, en els nostres llavis, té un sentit rectilini, i en els nostres cors un sentiment nacional invariable en tota circumstància.

L'Estatut que no acceptaria no sols una Irlanda, un Canadà, una Austràlia, una Islàndia, un Transvaal ans tampoc un depauperat Egipte ni una diversificada Índia, en el dir dels nostres polítics—destres en eufemismes enganyadors—constitueix una obra magna d'alliberament. Sense acrimònies; amb la força de la tenacitat ilergeta injectada en la nostra sang, nosaltres proclamem, net i clar, que Catalunya, amb l'Estatut, recobra tan poca cosa, que no es pot dir que amb ell serà lliure. I, el que és més dolorós, amb ell es posarà una pedra entrebancadora al pas triomfal de la idealitat aquella que el doctor Martí i Julià anomenava alliberadora d'homes i de pobles, per conferir-li una valor d'universalitat. Essent tant més dolorós, en quant aquest Estatut està destinat a tenir una vida efímera com la de la Mancomunitat, car a Espanya—tota una història ho demostra—mai no han tingut consistència els pactes que puguin mermar en alguna cosa l'esperit imperialista de Castella. A Flandes us en podrien dir alguna cosa. A Itàlia, també. Això, si no us ofereix prou garantia el passat de Catalunya; d'aquesta Pàtria nostra que hem de confessar que ha estat ben de desgràcia, puix fora d'En Pau Claris, en tota la seva vida de nació supeditada, no ha tingut polítics amb el sentit i el sentiment de la nacionalitat catalana prou exemptes d'atavismes servils; homes capaços de promoure un moviment nacional català de cara a un esdevenidor més humà i més digne per a la Terra Catalana.

F. PINEDA I VERDAGUER

Els separatistes i l'Estatut

Es innegable que els moments actuals són d'una tal transcendència per Catalunya, que cal que tothom tingui la màxima serenitat en prendre una resolució.

La Diputació de la Generalitat ha elaborat un Estatut d'autonomia que d'ací a pocs dies serà sotmès a un plebiscit. Aquest Estatut retorna a Catalunya algunes de les atribucions que li foren escamotejades per la força. Voluntàriament, però, atorga al govern de la República espanyola part de la sobirania que de dret li pertany.

Hem de declarar d'una manera ben categòrica que no estem conformes amb aquest Estatut. Allò que els catalans volem, i que Catalunya necessita, no ens cansarem de dir-ho, és la seva sobirania absoluta. No res de delimitacions d'atribucions ni d'ingerències forasteres a casa nostra. Volem, senzillament, la independència. Quan l'haurem haguda, ja veurem què ens convindrà fer, i nosaltres, nosaltres sols, ho decidirem.

La nostra posició davant l'Estatut és, doncs, de refús, perquè no satisfà les nostres aspiracions de llibertat. Però Catalunya, actualment, es troba en una situació singularíssima...

Els representants de Catalunya, a Madrid, hi portaran l'Estatut com una bandera. Si els catalans no el voten, els espanyols ho argumentaran com a una manca de catalanisme, i ens regatejaran àdhuc les poques coses que ara els pidoiem. L'Estatut, per altra banda, ha d'ésser acceptat o refusat pel poble, íntegrament. Els moments actuals són força favorables pel referèndum. No ho són, però, del tot. Per ésser acceptat pel poble, cal que tothom, absolutament tothom, hi posi el coll; si no, corre el perill de naufragar.

Els separatistes catalans, tot considerant que l'Estatut no resol definitivament la llibertat de Catalunya, i bo i lamentant que el seu contingut sigui excessivament tímid, creiem que tanmateix és un ressort que hom posa a les nostres

mans, i del qual podem servir-nos per a preparar la futura redempció de Catalunya. Per això els separatistes catalans, en aquests moments històrics, retriem i ens fem nostres les paraules que pronuncia Francesc Macià en les Assemblees de l'any 1919, quan l'extingida Mancomunitat elaborà també un projecte d'autonomia. Deia, el llavors representant del nacionalisme radical: "No estic d'acord amb l'Estatut. Això vol dir que no puc acceptar el que altres han demanat, o sigui, anar al Parlament a defensar-lo. Si ho fes, aniria contra els meus ideals. Veurí amb gust que poseu tota la vostra força i la decisió per a conquerir aquest Estatut per Catalunya. Si no aconseguí fer-lo triomfar, en tornar a la vostra terra sabeu que podeu comptar amb el concurs dels que jo represento, per a lluitar per la llibertat i la sobirania de Catalunya". "El nostre plet, només és un plet de llibertat". "Estic separat de la Comissió; però recomano una gran disciplina per a seguir les seves indicacions i ordres".

No creiem que sigui inoportú retreure aquests mots, tota vegada que existeix una paritat en les causes que els provocaren. Els separatistes catalans ara tampoc no estem d'acord amb l'Estatut. Per Catalunya, però, no ens dolen sacrificis. En aquests moments solemnes no volem ésser cap destorb, tot i que això representa violentar la nostra consciència de patriotes. Després, passi el que passi, continuarem combatent amb tota l'ànima, i per tots els mitjans, tot allò que s'oposi al total alliberament de Catalunya.

DIAPHEBUS

N. de la D. — Publiquem aquesta nota senzillament; això no vol dir la nostra conformitat ni de bon tros amb go transcrit. És cortesia envers el seu autor, per la franca manera de pensar i de dir; no pas de cap manera altra cosa.

Com lluirem la nostra bandera

Mantes vegades hem vist passejar el "garbo" per aquests mons, de Déu, lluint la bandera de tres colors: groc, vermell i morat!

Que no saps, dona catalana, el dogal que portes al coll lluint aquesta que en diuen bandera republicana?

Sápigues que llueixes el senyal d'esclavatge, car portes el morat del penó de Castella.

Per altra part, tu ignores tot això, i jo et dic que no t'escas gens, aquest atribut foraster; ans al contrari, et lances a l'esclavatge i no et cura de res, i ni que et curés.

De bandera sols en tens una, única, formosa, venerable; aquesta, sí; portala; però, no en companyia de cap altra. Porta-la, sí, dintre el cor; fes-li un sagrari, per poder venerar-la com a les coses santes.

Dintre el cor hi portes la Mare; i hi has de portar la Pàtria i la Bandera. Mare, Pàtria i Bandera és tota una mateixa cosa, un mateix amor.

Així com defensaries la teva Mare, perquè ets sang de la seva sang, defensa la teva Pàtria, que és sang dels teus germans, i defensa la nostra Bandera barrada, que és guanyada amb sang i amb sang és senyalada!

Aquesta ensenya que tota dona catalana amant de la seva Catalunya porta dintre del cor, i flameja dintre casa seva, a l'escola, als teatres, als carrers, arreu.

Els fills dels que han estat catalans ja en el claustre matern, procureu ferlos anar a escoles que sempre han defensat la nostra Catalunya, ja ensenyant la història de la nostra terra, i fent estudiar, primer que tot, el poble on han nascut, i tots els pobles que formen la nostra Pàtria.

En aquelles escoles en les quals el mestre ensenya els primers mots i els explica en català flamejarà la nostra senyera.

En els teatres on representin les gestes i les virtuts de la terra nostra, en fer-ho, llancen al vent els plec de la nostra bandera gloriosa. Allà on es veuen els vertaders catalans, hi ha la bandera de Catalunya!

Aquesta bandera l'honoren els mercaders i els artífexs que no temen, ans en senten goig i orgull, de tenir de cara al carrer i de cara al món els rètols dels seus estatges en català, perquè ells en són.

Així és, doncs, com servarem i farem honor a la bandera barrada. Dintre del nostre cor i davant del poble hem de manifestar, doncs, la nostra qualitat de catalans.

Nosaltres, catalans de debò, tenim el deure d'ajudar els nostres germans afavorint-los amb col·locacions i destins; i fent-ho, Catalunya fa amb els seus fills igual que una mare, que estima els fills del seu cor i els prefeix; car és ignomíniós veure com un germà nostre, un català, no pot tastar pa del que pasta la seva mare Pàtria.

Així és com flameja i ha de flamejar la bandera barrada, ensenya de la nostra raça i de la nostra història.

Així demostrarem ésser catalans, els uns ajudant els altres; els germans petits ajudant els grans.

Tots junts repetim el que digué el poeta:

"...I el fill de tes entranyes
que encara no pot parlar,
dintre el ventre de sa mare,
ja glateix en català!

Carme JULIA DE SALÓ

Empleat:

El teu deure és votar l'Estatut. Sobretot l'article 35, que és una joia...

a Catalunya i de reconstitució nacional. Sabrem aprofitar-nos-en, aquesta vegada, per a dur l'obra reconstructiva a bona fi? Seria molt de doldre i errada irreparable que el nostre poble deixés passar l'ocasió. Fets posteriors, però, fan viure en una mena de neguit i d'angoixa, de paor que, com en 1410, en 1873, en 1917, i en altres dades, el bell començament quedi destruït i anorreat.

Hem vist amb profunda pena i indignació patriòtica com la República Catalana, proclamada per En Macià el 14 d'abril, quedava reduïda a la "Generalitat de Catalunya", 48 hores després. I son President i el Govern provisional, reduïts a Consellers honoraris, més que efectius, mancats de tota jurisdicció executiva, havent de limitar-se a una actuació merament administrativa de la Diputació, i un poder executiu enclòs dins dels murs del Palau de la Generalitat.

Com en 1410, Catalunya ha comès ara l'errada de no tenir prou decisió per anar obertament i ràpidament fins a la fi; s'ha volgut retre culte a la "cordialitat", per la qual no solament no ha estat assolida cap concessió efectiva per a la nostra terra, àdhuc ha servit per atacar Catalunya en nombrosos discursos i articles de periòdics espanyols, per medi del boicot als productes de la indústria catalana, i altres mitans com en són bella mostra el projecte de Constitució centralista i absorbent i unitari, tant, que major no haguera pogut ésser-ho confeccionat per la monarquia. I tot darrerament, per la política econòmica feta amb tota la mala intenció contra Catalunya.

S'ha comès també la feblesa de confiar la resolució del nostre problema nacional català a una Assemblea constituent tinguda fora de Catalunya, lluny del nostre esperit, en un ambient desfavorable, formada en quasi la seva totalitat per elements molts d'ells enemics declarats de la nostra terra, i altres almenys desconexors de les nostres característiques ètniques, dels nostres costums i aspiracions, i en conjunt de tot el nostre problema català. I en l'endemig, Catalunya, en lloc de fer la unió davant l'enemic comú, ha esmerçades ses forces en fer política partidista, únicament per a guanyar eleccions, i de lluita de classe, més que no pas d'esperit i sentiment catalanista. En els primers dies d'expansió popular per la proclamació de la República, hem vist prodigades abundantment les banderes republicanes, que per això no eren menys espanyoles, mentre que la nostra senyera catalana era en lamentable minoria i quasi sempre en lloc secundari. Àdhuc hem vist els homes qui semblaven incloure el símbol de les llibertats i aspiracions nacionals catalanes fer públic acatament en festes espectaculars de l'exèrcit, que massa haviem patit sota el règim monàrquic, i que semblava lògicament per sempre més abolides en règim republicà. Per fi, el projecte d'Estatut de Catalunya, aprovat ja per l'Assemblea de la Generalitat, qui ha deixat descoratjats tots els catalans qui creien que satisfaria els anhels d'autogovernament de Catalunya, resulta un document anodí, amb escasses adquisicions efectives. Ni en la part econòmica ni en la cultural i d'ensenyament, ni en la constitució de l'exèrcit i la marina, ni en la dels poders legislatiu, judicial i executiu, ni en la qüestió de la Hisenda, no es dona satisfacció als desigs i aspiracions de Catalunya.

Haurem de resoldre els nostres plets i diferències sota un ribunal Suprem en la capital espanyola, el qual serà jutge i part, i no fallarà en favor de Catalunya contra l'esperit absorbent de la raça. La política de Castella contra la indústria catalana continuarà, per incomprensió o per mala voluntat, com de consuetud; i a cada canvi d'aranzels o de drets de Duana, tornarem a veure l'espectacle lamentable de les comissions corrents daleurosament a Madrid, fer servils esquenades pels Ministeris i claudicacions de dignitat nacional per tal d'obtenir, després d'innoble regateig, l'almoïna d'insignificants avantatges. Les qüestions socials hauran d'ésser legislades i definides per gent estrangera, sense interès en resoldre harmoniosament les diferències que puguin sorgir entre els dos factors indispensables, capital i treball, si no és atiant-les, com havia massa sovint estat fet en càstig pel no-conformisme de Catalunya amb les exigències dels governs de la monarquia. Ni correus ni transports ni comunicacions ni moneda pròpia, ni Banca de Catalunya; ni, per fi, cap autonomia entre l'Església i l'Estat, impossible de prescindir d'ella, com ho demostren les legislacions dels països civilitzats de diverses confessions; i així haurem de seguir patint bisbes i altres alts dignataris eclesiàstics no catalans, funcionaris de l'Estat espanyol, desconexors del nostre esperit i de la nostra llengua, continuar la mala obra, patrocinada per la Nunciatura de Madrid, que ha culminat en els anys de Dictadura, de desnacionalitzar els catòlics catalans, especialment les joventuts escolars.

Per això havem passats trenta anys fent catalanisme? Per això valia la pena de predicar el separatisme, i àdhuc l'intent de Prats de Molló? Es per això que un Conseller de la Generalitat de Catalunya digué, en la festa de Manresa, que l'Estatut contindria tot l'esperit que la "Unió Catalanista" havia posat en el seu projecte d'Estatut, i àdhuc amb escreix?

La llibertat de Catalunya l'hem de guanyar nosaltres mateixos, els catalans, i no pas hem d'esperar que ens l'atorguin com almoïna els nostres opressors. Per a tractar amb justícia, cal estar en igualtat de condicions, i pactar amb llibertat. Primer hem d'ésser lliures; després, pactarem, si volem. Per tant, no ens fem il·lusions. Catalunya no obtindrà més que allò que ella es guanyi; primer, amb la seva ferma voluntat indestructible; i, segonament, amb l'esforç intel·lectual i material dels seus fills. La Història ens diu que la llibertat de les Nacions es guanya solament amb el treball, el sacrifici i la sang de llurs fills. Irlanda, Txecoslovàquia, i altres nacions d'Europa, i l'Índia a l'Àsia, en són una saludable lligó. No ens fem, doncs, il·lusions. Hem de treballar amb decisió i constància a fi que Catalunya assoleixi ço que és el seu més intens desig, o sia la possessió de la seva completa llibertat i independència nacional. No ens adormim en una confiança enganyadora, esperant-ho tot de la benevolença dels nostres enemics; no sia que ens arribi ço que esdevingué en 1412, i més tard, en 1873. Que el tràmit necessari de l'aprovació del projecte d'autodeterminació de Catalunya per les Corts Constituents espanyoles no sia un pretext dilatori que doni temps de preparar-se als nostres enemics, i causi la desorganització dels nostres amics.

Desconfiem, vigilem, treballem i preparem-nos. Que els esdeveniments no sorprenguin Catalunya massa confiada i desorganitzada. "Si vis pacem, para bellum", deien els romans. Tinguem-ho sempre ben present.

Els diaris i periòdics s'esforcen a demostrar les excel·lències de l'Estatut; ponderen els beneficis que d'ell ens vindran; i exciten el poble català a demostrar alegria per tanta felicitat. Potser, es faran festes públiques per a palesar-la. També en foren fetes moltes i llargues, en 1412, per a celebrar la sentència de Casp i la vinguda del príncep estranger. No obstant, tots sabem els innumerables i greus mals que se'n seguien per a la nostra terra.

Si es deixa passar aquesta ocasió, és difícil preveure quan en vindrà una altra; potser caldrà passar algunes centúries. En l'endemig, poden sobrevindre greus dissorts per a Catalunya.

La Història judicarà severament llurs causants.

D. GIRONA LLAGOSTERA

Cal la separació

II

Els homes de Govern

Deiem, l'altre dia, que els homes que necessita Catalunya per a la seva alliberació, no deuen ésser tarats per cap germen foraster. Per cap contacte amb els polítics de l'ex-pais dels "borbons". Per cap influència d'escola centralista. Per cap vici d'escoles caduques.

No res de còpies de programes estrangers. No res de patrons de lleis socials. No res de clixés afrancesats. No res de "cachets" russos.

Els homes que necessita Catalunya per a la seva alliberació tenen que situar la seva personalitat a segon rengle, i tenen que estar posseïts d'aquell esperit de sacrifici que comporta ja la il·lustració i no la vanitat, com a resultat d'una sòlida preparació, fermament situada a la nostra terra.

Els homes que necessita Catalunya per a la seva alliberació, no tenen que fomentar castes privilegiades, i han de tenir el sentit pràctic de foragitar del seu clos els arribistes, els indocuments, els rastres i els botiflers, i seleccionar al seu torn els seus cooperadors, tot minvant de la cosa pública aquest eixam de professionals de metges i advocats, molt respectables a les seves llars, però que amb la dèria que tenen d'exhibicions, han passat a ésser l'epidèmia que infecta i delma totes les societats.

Els homes que necessita Catalunya per a la seva alliberació, tenen que posseir la comprensió que les lleis tenen que dictar-se d'acord amb els estaments que les viuen; i els conflictes que es presentin, siguin econòmics, socials, jurídics i de competència, han d'ésser resolts pels estaments respectius que els hagin promogut, bo i deixant al marge la burocràcia i els vividors.

Els homes de govern que necessita Catalunya per al seu alliberament i vida, tenen que ésser i sentir-se en tot temps i abans que tot, catalans i tenir present que la nostra terra antany fou un país que llegà a la humanitat lleis fetes amb seny, seny que atrofia i envilí la convivència de tants anys amb la nissaga maleïda dels "borbons" i incorporant al ritme modern aquella Catalunya tan clàssica, orgull de propis i estranys.

Si de la nostra terra surten aquests homes, no els mancarà pas l'ajut del poble per a proclamar la seva separació més absoluta, tal com és de justícia que es faci, i tal com exigeix la nostra amada Catalunya, la nostra bandera, els homes que hi vivim, conscients de l'esclavatge de què som víctimes. Tal com mana i ensenya la nostra història, la nostra dignitat humana.

Jordi FONTANALS

res; solament el sacrifici de les nostres vides, dels nostres interessos, de les nostres hisendes, del nostre tot, sols per a servir una cosa: A Catalunya, que és la nostra pàtria.

I són ells, i seran ells els que desvetllaran el poble, puix amb la humilitat, amb la sinceritat, amb la noblesa, n'hi ha prou per a dur no sols un poble, sinó tot el món, vers els homes que prediquen una doctrina de germanor; perquè de germanor és la que prediquen nacionalistes que van per les rodalies catalanes, perquè ells no senten pas l'odi al germà d'humanitat que ens té com a esclaus, però sí que desitja veure la terra nostra lliure, i que aquell que fins ara ens ha estat el nostre dominador, respecti les nostres lleis, la nostra llibertat. És això ço que volen els veritables nacionalistes, no res d'odis, sinó amor a la llibertat. És això, germà català, que pretenem infiltrar dins del teu cor de ver patriota; és això ço que ansiem sentir dir en els teus llavis de fill humil, de germà comprensiu, de patriota ardent, d'humà conscient dels deures d'Humanitat, perquè és d'humans cercar cultivar la llibertat, no sols de les bèsties, sinó molt més la dels homes, la dels pobles que la desitgen.

Germà català, escolta els apòstols de la nostra llibertat com parlen, imitats en tot ço que puguin, no temis de dir-te, allí on vagis, que tu penses igual que ells; no temis, que ningú no et dirà res; al contrari, si ho dius ple de sinceritat, de veritat, sabent a bastament que tot ço que dius ho sents realment, veuràs com, de mica en mica, els nostres germans que encara no comprenen ço que és pàtria ho aniran sentint, i desitjaran com nosaltres la llibertat per a la nostra terra.

Els apòstols caminen; mira el seu camí, contempla com darrera d'ells van caient les gotes de sang, com el Fill de la Verge, com el Crist del Món; mira com els nostres germans vessen sang catalana perquè un altre germà de la mateixa sang li la fa vessar.

Escolta com d'aquells llavis del cos llatzerat no en surt ni una queixa, sinó el perdó, l'amor de ver germà, de bon fill vers el germà desviat; i a la mare que plora, escolta com aquells llavis que sempre han dit veritat, continuen dient-la encara.

No miris pas els defectes físics, perquè d'això no en treuràs res; mira el cor, i per veure el cor dels germans vers, fixa la teva mirada en son rostre, posa tes oïdes a l'abast de ses paraules, i veuràs com és cert, que ells, els apòstols bons, sempre diuen ço mateix, que abans prefereixen morir ans de contradir-se.

Germà català, els apòstols de la nostra doctrina alliberadora caminen pels pobles de Catalunya; tu, si pots, ajuda'ls; trobaràs befes, escarnis, tot; però també sentiràs l'abraçada amorosa d'una pàtria, mare nostra, ultratjada, agraïda.

UN PELEGRÍ

Visca Catalunya lliure!!!

Sr. Director del setmanari NOSALTRES SOLS!:

El meu desig, el d'un entusiasta subscriptor del setmanari de la vostra digna direcció, no ha estat altre, en veure una secció que diu: "Qui ha de donar llum, dona fum", que fer-vos saber, si no ho sabíeu encara, que aquí, a la "província" de Lleida—a les altres no ho sé—, les "paperetes" de la candidatura d'Esquerra Catalana no eren escrites en llengua catalana, quan les de la Lliga i les dels Agraris eren escrites en la nostra llengua.

Segur que us servirà en aquesta avinentesa i en cas que us plagui publicar-ho, m'és grat saludar-vos a vós i a tots els que lluiteu per la nostra santa causa, tot desitjant-vos coratge per quan sigui l'hora.

Que visqueu per molts anys per Catalunya.

Ramon VALLS
Secretari de la "Joventut
Catalanista de Solsona i sa
comarca"

Una carta i un article

Hem rebut i inserim la lletra i article següents:

Barcelona, 20 de juliol 1931.

Sr. Director de NOSALTRES SOLS!
Present

Molt Sr. meu: Abans que tot, li demano la inserció de la present lletra al periòdic de la seva direcció.

Sóc un dels tants lectors vostres, i com a catalanista, vaig sentir molt el llegir els noms d'alguns que diuen ésser-ho i no tenen retolats els seus comerços o domicilis públics en la nostra llengua.

Fent-me ressò d'això, vaig decidir-me a escriure un petit comentari, que tinc el gust d'adjuntar-li, tot adreçant-lo al periòdic que lleigeix tots els dies, "La Publicitat".

Els ho vaig remetre, fa dies, junt amb una lletra en la què els deia que "sols el desig de fomentar l'ús de la nostra parla és el que em decideix a escriure l'esmentat treball". D'aquesta manera vaig creure'm que ho publicarien.

He estat esperant des de dimarts passat i no he vist res d'això a "La Publicitat".

I ara jo hem pregunto: Quin deurà ésser el grau de catalanisme d'aquests senyors de "La Publicitat", quan, després d'escriure sempre allò de la batalla de la llengua, no es dignen publicar un petit comentari que fa, sobre el cas, un dels seus lectors? Potser que no els agrada molt que hi figurés a la llista negra un dels d'Acció Catalana...

Però és el cert, i davant d'això, els que som verament catalanistes no podem callar. Hem de fer menyspreu d'aquesta mena de gent que prediquen el que no creuen. Perquè si fossin veritables catalanistes, posarien al lloc que és degut la nostra llengua o deixarien d'ésser-ho.

No res més per avui, i comteu, digue director de NOSALTRES SOLS!, que els vostres lectors seguiran la tasca que ens cal fer en tots els aspectes

de la nostra Pàtria, perquè restin descoberts i a la llum pública els fets dels que no mereixen dir-se catalanistes.

Vostre afectíssim,

Emili Guinovart i Martí.

L'ús de l'idioma

Tantes vegades com he llegit recomanacions, advertències, encoratjaments i tantes d'altres coses sobre l'ús que hem de fer de la nostra llengua, i encara veig amb sorpresa que certes persones que es diuen catalanistes, no l'empren en els seus negocis.

El setmanari NOSALTRES SOLS! ens dona a conèixer alguns noms:

Jaume Vachier i Palla, de l'Esquerra Catalana; Josep Cabré i Gelabert, de la Lliga Regionalista; Cisimir Giralt i Bullich, dels Radicals; David Ferrer, d'Acció Catalana; P. Hug Puig de Rajols, Frederic Presó i Villarest i d'altres, que encara que no diu en quin partit figuren, fa esment del seu catalanisme extern.

Particularment, és bonic el comentari que fa NOSALTRES SOLS!

Tots aquests senyors són comerciants catalanistes que encara no tenen els rètols en català a les seves botigues, als seus domicilis públics.

Fa vergonya que es retregui això, oi? I molta més en fa que aquests senyors deuen estar parlant tot el sant dia del seu catalanisme intangible. Prou que es va afanyar el nostre esquerrà Ajuntament a concedir i fins i tot prorrogar terminis, perquè els nostres comerciants retolessin en la nostra llengua els seus establiments.

Prou... Prou... Ja pots cridar, si ells no hi volen sentir.

I ells, dissortadament, són els que per la seva filiació política—no puc pas dir patriòtica—, haurien d'ésser els primers en donar llum, i no, com molt bé diu NOSALTRES SOLS!, donar fum.

Emili GUINOVART

La batalla de la llengua

Això de la batalla de la llengua ha estat, fins ara, un assumpte que gairebé tothom hi ha dit la seva, i desgraciadament ha tingut uns resultats poc pràctics, i això és que encara no hi ha el desvetllament popular que hi hauria d'haver.

Actualment, entre el comerç de Barcelona, el noranta-cinc per cent no està redactat en la llengua nostra, i això és fa gairebé intolerable, perquè els catalans ja no hauríem d'estar disposats a consentir-ho, i des d'ara endavant cal declarar la guerra i fer el buit a totes les cases que no tinguessin redactats els rètols en llengua catalana.

El dia que el cinquanta per cent dels catalans tinguin consciència absoluta i estiguin disposats a fer el buit sigui a la Premsa no catalana, al teatre, cinema, comerç i tot el que no sigui de caire catalanesc, aquell dia estarà resolt el problema de la batalla de la llengua, que tantes i tantes polèmiques ha ocasionat.

I això, catalans, s'ha de fer, perquè si no es fa de grat, s'haurà de fer

per força; perquè ja hem vist que l'Ajuntament de Barcelona va donar un termini de dos mesos perquè tots els comerços poguessin canviar i repintar tots els rètols gratuïtament, i tot i això, ja hem vist que el resultat ha estat nul, o ben poc eficaç, i això és deplorable; es veu que els nostres estaments burgesos deuen tenir por de perdre la parròquia. I això és una cosa absurda.

Però si els catalans emprenem una forta campanya contra tot el que faci farum de foraster, els resultats seran a Catalunya i que no està redactant la llengua i la indústria de la nostra terra.

I això ha de consistir a fer un buit total a tot el que no sigui netament català, perquè cal recordar i no oblidar que tota la Premsa que es publica a Catalunya i que no està redactada en català és enemiga sistemàtica de Catalunya, tant si és de la banda esquerra com de la dreta, i qui diu la Premsa, diu les altres coses en general.

Joan TORRENT

Fàbrica de Moillures
Marcs • Quadros • Relleus

Casa Bargalló

Urgell, núm. 24
Telèfon n.º 30805
Barcelona

Camiseria
Corbateria

J. Rodríguez Casals

Ronda Sant Antoni, 78
(davant del carrer Muntaner)

BARCELONA

L'ofensiva que comença

Quan vingueren els ministres espanyols, aquell dia vergonyós per a Catalunya, llavors de l'annexió de la República Catalana, ens digueren que els catalans quedarien contents, ad-huc els més extremistes.

Nosaltres, com és natural, no els creguérem gota, car ja estàvem contents llavors tenint la nostra República, i no hi havia necessitat d'esperar uns mesos més per a poder-ne tornar a estar.

Nosaltres, no sols no els creguérem, ans hi vàiem la maniobra malastruga del pop centralista, vèiem que la nostra esclavitud encara perduraria fins que els catalans diguéssim, enèrgicament, "prou!".

Des d'aleshores hem vist com ço estipulat al pacte, al famós pacte, de Sant Sebastià, era més i més una cosa

molt convencional, una mena de vareta miraculosa que tot ho tenia d'arranjar, un motiu per a poder arrossegar les masses; en resum, un mite. Què són, si no, les paraules d'En Lerroux: "el Estatuto Catalán no responde al espíritu del Pacto de San Sebastián"? Què és, doncs, ço que respon al Pacte de Sant Sebastià, sinó una presó formidable on hi càpiguen tots els catalans? Es pot demanar menys que aquesta ombra d'Estatut?

Ja ho veieu, homes dirigents de la política catalana! Prediqueu concòrdia! Afluixeu! Que us diran encara: "y si catalanes descontentos recurrísen a la fuerza, nosotros apelaríamos a la fuerza". És tota una ofensiva. És, una declaració de guerra. Què esperem?

R. DALMAU I FERRERES

BATECS

I

Deixeu que avui faci l'elogi dels sentimentals, d'aquestes ànimes sensibles que es corfonen de passió i d'amor; d'aquestes ànimes que són la befa de la gent "pràctica" i sense ideals. Hom ha dit que s'havia abusat del sentimentalisme; s'ha repetit que era una cursileria ésser sentimental, sense pensar ni saber potser, que únicament els sentimentals han portat l'evolució del món i han estat ells que han obtingut la llibertat dels pobles i dels homes.

La matèria s'ha burlat sempre de l'esperit; però ha estat l'esperit qui ha conquerit totes les victòries que gaudeix la matèria.

Com sigui que nosaltres ens tenim per sentimentals, pot semblar una immodèstia fer-ne l'elogi; però com qua-

si sempre la immodèstia és una hipocresia disfressada de virtut, nosaltres la menyspreem i diem que ens sentim orgullosos d'ésser sentimentals i fer-ne la lloança.

El sentimental, és veritat que sofreix més que els altres; però també frueix sensacions que no sentiran mai els éssers que viuen sempre arran de terra. El sentimental està posseït d'una sensibilitat sublim, per la qual llur ànima es refina i permet que totes les sensacions les experimenti d'una manera persistent i clara.

Això no pot sentir-ho l'home indiferent; no el pot capir, aquest sentiment que ens abranda; i ho té per una cosa ridícula i menyspreable. Per ell, és risible que una cançó ens humitegi els ulls, que el llegir una bona poesia ens emocionï, que en oir un parlament

patriòtic vibrem d'entusiasme, i que, en veure la dolor dels que sofreixen, ens faci pensar. Per ell, és increïble que, quan sentim un amor el sentim amb totes les conseqüències, que per assolir-lo i defensar-lo, hi esmercem les nostres forces, i per ell ens juguem la vida.

Homes prudents, covards tots ells, no creuen en el desinterès dels sentimentals; i quan es convencen que, efectivament, no volem aprofitar cap avinentesa per crear-nos un "modus vivendi", ens diuen ximpls i babaus.

Per dissort, som els menys; i això ha estat la causa del decaïment del nacionalisme català. A mesura que ha minvat el sentimentalisme, ha augmentat la claudicació; i quan més han dominat les doctrines del positivisme, més hem reblat els grillons de les cadenes que ens esclavitzaven.

II

En arribar l'hora de Catalunya, ens ha trobat amb una crisi de sentimentalisme; i d'això que se n'han aprofitat els homes oportunistes, per fer un Estatut que és una befa, no solament per un moviment nacional com és el nostre, sinó fins per un moviment merament autonomista és un escarni.

Anys i anys deplorarem la manca de sentimentalisme a la nostra terra. Llàgrimes de sang ens costarà aquesta aberració dels homes "pràctics". Han menyspreat el sentiment; i la matèria els ofegarà.

Si Catalunya hagués estat sentimental tota ella, el primer article de

Periodista:

Si encara no tens empleu, defensa l'Estatut...

L'Estatut hauria dit: "Catalunya és l'única pàtria dels catalans; i com a pàtria nostra, declarem que la volem lliure, per a regir els seus destins; amb el ben entès que, en cas de no voler reconèixer els nostres drets, no hi haurà un moment de treva per als nostres opressors".

I com a sentimentals, tot el poble s'hauria posat en peu de guerra per a fer el vaitot per la nostra llibertat; perquè el sentimental no recula a l'hora del perill, ni li fa por el sacrifici ni la mort. I cal tenir present que contra el sentimentalisme d'un poble no hi valen exèrcits ni tiranies; no hi ha forces que el puguin abatre.

Però han manat els homes "pràctics", els fracassats d'ahir, els que tingueren de retirar-se de la vida pública per haver portat el partit que dirigien al suïcidi, que suïcidi fou l'aliança pactada amb el lerrouxisme anticatalà. I aquests homes, junt amb els arribistes de darrera hora, han fet un Estatut per a un poble d'esclaus i de covards. Avui Catalunya fa el paper d'una meretríu que, en cerca d'un petit guany, no li fa res de jugar-se la seva honor i la seva dignitat.

I nosaltres, que la volem i l'estimem com a mare nostra, sentim tota la vergonya en la carn i en la sang, en veure que, per un trist plat de lleties, Catalunya és junyida pels seus propis fills a la voluntat de la mala gent d'Espanya.

Però nosaltres recordem aquelles paraules de Pere Coromines, quan encara no era un financier, sinó un sentimental: "hi podem morir, però no hi podem perdre".

I amb aquests mots per divisa nosaltres continuarem la ruta dolorosa, contra la inconsciència de la multitud i contra la covardia dels polítics, convençuts que solament amb el sentimentalisme vindrà dia que puguem treure la ronya d'esclavitud que embruta el cos sagrat de la nostra Catalunya.

SOLUS

Conferència d'En Granier-Barrera a Molins de Rei

Acabada la conferència, entre els concurrents es preguntaven si l'havien entès. Havia parlat molt "tècnicament".

"La Rambla", des del dia 20, que dona patents de Catalanisme (?). Avisem als nostres amics que passin per la seva Redacció, Rambla de Canaletes, a recollir el certificat.

ESTUDIS D'ORGANITZACIÓ

L'home d'acció i el cap

pel General Ramponet
(Continuació.)

No obstant, però, quin és el cap que gosaria sostenir la pretensió de preveure-ho tot i de calcular-ho tot?

Malgrat els seus càlculs, el cap es trobarà encara freqüentment de cara a l'imprevist.

Afers imprevistos, afers polítics, diplomàtics, financers, industrials, comercials—arreu l'imprevist assetja el cap; l'imprevist és una de les lleis de la vida que rebaixa l'orgull dels puixants, i els crida al sentiment de la feblesa humana.

L'imprevist naixerà tant més de les nostres defallències que dels cops de l'adversari.

I bé, l'imprevist deu ésser previst; i és la força de la freqüència de l'imprevist que dicta al cap, dintre de la repartició dels mitjans, l'atribució d'una reserva important, d'una dosi difícil de predir, i l'ús de la qual, judicis i oportú, és un negoci més difícil encara.

Per les mateixes raons, el cap s'assegurarà una reserva de temps.

Finalment, la valor dels càlculs es funda damunt la valor de les clariïcs i dades que hom pot obtenir.

Un cap no calcula exacte, sinó que ell està en situació d'acumular a cada instant de l'operació la suma de les dades que ell pot procurar-se humanament.

Per a controlar el valor d'aquestes dades, li és precis també una gran activitat, intel·lectual i física.

Carta oberta

Barcelona, 15 juliol 1931.

Sr. J. Ventalló.
de "L'Opinió".

Present.

Distingit senyor:

En l'article que publicà "L'Opinió" i al peu del qual hi consta el vostre nom, s'hi posa de manifest certa càrrega de veritable i sincer esperit liberal, puix mai no pot posseir aquest esperit aquell que no respecta les idees i opinions d'altri.

Dieu en el mateix escrit que els revolucionaris que troben fluix l'Estatut són els que durant la Dictadura aplaudien En Primo de Rivera i tractaven de ximple En Macià. Afegiu-hi que aquests són els que pretenen "arranjar l'Espanya" al voltant d'una taula de cafè i enfront d'una copa de cinyac.

Jo, personalment, us manifesto que trobo "fluix" l'Estatut. Ara bé; faig constar que, en certa ocasió, vaig ésser sortejat per a anar a "rebre" l'excei i En Primo de Rivera amb una pistola a la butxaca i amb fins poc amicals. He anat a la muntanya a practicar-me en el tir i en l'exercici de guerriller sota les ordres de Macià. He estat perseguit i insultat per la "policia" espanyola. He estat detingut als calabossos de l'antiga "Jefatura" en companyia de l'actual alcalde de Barcelona. A més, podeu dema-

nar referències meves als encartats en el procés de Garraf i als del procés d'En Baltà. Per aquest últim, vaig estar 40 dies a la Model.

Després de tot ço expressat, crec que no pot dubtar-se de la meua catalanitat.

No sóc refractari. No sóc separatista a seques. Sóc partidari d'una República Catalana ben socialista o d'un Estat Català lliurement federat als pobles lliures ibèrics. Això és el que alguns dels homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya han manifestat diverses vegades. Per això jo els he votat.

Per tant, sóc català d'esquerra; però no puc conformar-me amb una autonomia condicionada des de Madrid.

Podeu fer l'ús que us plagui de la present lletra.

Atentament us saluda i està a les vostres ordres,

P. BERTRAN

Aspirant a empleat:

Vota l'Estatut. Hi haurà quatre-centes places a "cobrir".

QUI HA DE DONAR LLUM DONA FUM

Senyors regidors del nostre consistori que encara no tenen els rètols en català, a les seves botigues, als seus domicilis públics:

JAUME VACHIER I PALLÉ
de l'Esquerra Catalana.

JOSEP CABRÉ I GELABERT
de la Lliga Regionalista.

CASIMIR GIRALT I BULLICH
del Partit Radical.

A aquest senyor, com a radical, no li diem res, perquè ja sabem els graus d'espanyolisme que gasten. Però és conseller de la Generalitat i, per tant, cal que sigui català de noms i de fets, que ho sigui i que es vegi que n'és.

FREDERIC PRESÓ I VILLAREST
Salmeron, 76

P. HUGUET PUIG DE RAJOLS
Ronda Universitat, 17

DAVID FERRER
d'Acció Catalana.
Passeig de Gràcia, 94

DR. J. ARMENGOL DE LLANO
de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Aquest senyor té el rètol redactat a la manera de "bien entendida"; i, per tant, no es pot comprendre en quin idioma és redactat.

JOSEP NONELL
de la Lliga Regionalista.

Encara que no té rètol de cap mena, tots els seus impresos comercials són en idioma que no és el nostre.

LLUÍS COMPANYS
de l'Esquerra Republicana de Catalunya.
Rambla de Catalunya, 15, primer.

La placa que indica la seva professió no està redactada encatalà.

Valdria la pena que aquests ciutadans, so lament per delicadesa, empressin l'idioma de la ciutat que els ha elegit.

3

Ens cal aclarir que Jaume Creus Bassa no té res a veure, patriòticament, amb Jaume Creus Ventura, fill seu, cap d'E. C., al·ludit en la nostra nota anterior, publicada per nosaltres amb la més absoluta bona fe. No ens dol rectificar-ho, i ens en alegrem. De totes maneres, que se sàpiga que serem inexorables i que publicarem molts noms, per alts que siguin.

A. López, impressor; Om, 8.—Barcelona

Catecisme del jove patriota

Considera, fill de Catalunya, que tots els homes de la terra porten en llur naturalesa la força de la seva raça.

La raça és una mateixa llengua, una mateixa tradició; un art i una ciència propis; una caracterització natural i definida.

La raça la fa la terra.

La terra i la raça són la teva Pàtria.

La Pàtria és com la mare; sols se'n té una.

Una Pàtria i una bandera.

I tu, jove català, quina és la teva Pàtria?

Ah, que l'ànima se't rebella inculpan-te de tanta vergonya!

Com és que no defenses Catalunya?

Per què no parles ni escrius, sempre que t'és possible, en la llengua que t'ensenya la teva mare?

Per què no uneixes el teu esforç als teus germans de Pàtria, que lluiten per l'alliberació de Catalunya?

Guaita tots els pobles de la terra, i no en veuràs ni un que tanqui amb pany i clau la seva història i renunciï a la seva llibertat.

Pensa que ets fill d'un poble que era el més lliure del món, i avui jau, las i decaïgut, sota el pes embrutidor de les cadenes.

Els teus ulls són un espill fidel de la muntanya, del mar i del cel nostres.

La teva ànima fa sortir, a flor de llavi, la parla catalana, que la terra mare ha plasmat sobre les generacions mil·lenàries.

No obstant, la teva ànima de català resta embrutida; no totes les cadenes són de ferro.

Fulleja la història, i no facis versos. Sigui amb l'amplitud del teu pit com et mostris als enemics de Catalunya.

Fes-li, doncs, jurament de combatre per ella.

Per la seva llibertat, per la seva justícia i pel seu honor.

Saps, per ventura, la teva missió alliberadora?

Doncs, prepara't. Prepara la teva intel·ligència, la teva resistència física i la teva fortitud moral.

Que en l'hora de la lluita no decaiguin el teu cos ni el teu esperit.

Exercita't físicament. Vés a la muntanya, i sotja el mar. Teus són el mar i la muntanya de la nostra Catalunya.

En les hores de pau estudia; qui sap on i en què podràs servir la Pàtria!

Es en la calma i en el silenci, on el teu fervor patriòtic aixecarà la tempesta.

Guanya per la Pàtria, el teu germà, que treballa amb tu a l'oficina, al taller, en el conreu del camp.

No juguis, no juguis, no et prostitueixis. Ets un home que tens una responsabilitat i et deus als teus i fins davant del món.

Avantposa al teu interès personal, l'interès suprem de la Pàtria. Occeix el traïdor.

Sigues disciplinat i esperança el triomf final.

El dia de la victòria ja arribarà.

Editat per l'Oficina de Redacció i Propaganda de L'ESTAT CATALÀ.